

Man skulde ved første Blik synes, at den, der lagde Penge op, var den, der bedst kunde svare Skat; thi han har Noget, hvoraf han kan udrede den, og at derimod den, som fortærer sine Penge, har mindst Gyde til at udrede Skat. De to ærede Rigsdagsmænd (Klein og Feddersen) gaae den modsatte Vej, de sige: Rægger Du dine Penge op, saa skal Du ikke svare Skat deraf, fortærer Du dem, saa skal Du deraf svare Skat, og det stillede Endringsforslag under Nr. 28 er i en vis Consequents dermed; men der er dog, som jeg har sagt, een Hensende, hvori det tiltaler mig. Det kan nemlig ikke nægtes, at der kan indtræffe Tilfælde, hvor en Byes Borgere væsentlig maa leve af deres Capitaler; der kan indtræffe saadanne særlige Forhold, hvor der i det Hele lides saa betydelige Tab; der kan indtræde Kriser, der gjøre, at Indtægten synker overordentlig betydeligt under det Sædvanlige, og da vilde en Bestemmelse som den under Nr. 28 foreslaaede unøgtelig under saadanne Forhold være meget behagelig for dem, der for et stor Deel maae leve af deres Capitaler. I saadanne Tilfælde vilde nemlig Paaligningen komme til at falde meget haardt paa de maaskee forholdsvis Enkelte, der ikke vare nøbte til at optage af deres Capitaler; og der synes derfor i og for sig at være Noget, der taler for, at man under saadanne Omstændigheder kun lod dem svare Skat af det, der blev taget op og forbrugt af deres Formue; men uagtet dette gjentagne Gange har været under Overveielse, har man dog havt en Deel Betænkelse ved at gaae ind paa en saadan Forandring, da man fandt, at det ikke ret vel kunde forsvares efter de Grundsætninger, Lovudkastet iøvrigt opstiller. Der er af det ærede Udvalg foreslaaet, at der skal sættes „directe“ foran Skatter, men det troer jeg er unødvendigt. Vedkommende maa gjerne trække sine indirecte Skatter fra sin Indtægt, men han maa ikke trække dem to Gange fra; han maa trække dem fra sin Fortjeneste, men saa kan han ikke trække dem fra som Driftsudgift; det gjør ikke stort, paa hvilket Sted han trækker dem fra, men det maa kun ikke skee to Gange. Hvad angaaer det Forslag, der er stillet under Nr. 30, og som, efter hvad der ogsaa er ophlyst af den

ærede Ordfører, gaaer ud fra ganske særegne Regler, nemlig at der ikke skal svares Indkomstskat af hvad der anvendes til Erhvervelse af Livrenter og Overlevelsesrenter og Livsforlikringer, da maa jeg ansee det for aldeles urigtigt. — Der er af tvende ærede Rigsdagsmænd (Klein og Feddersen) foreslaaet, at § 9 skal udgaae, og den ærede sidste Taler har paa en meget indtrængende Maade gjort den Mening gjældende, at Paragraphen bør udgaae. Naar man vil bestaae Borgernes Indtægt, og man, som Tilfældet er her i Loven, ikke foreskriver Forpligtelse til Selvangivelse under Ed, saa maa man søge at bruge de Midler, der staae til Raadighed for at komme til Kundskab om de Indtægter, som Vedkommende har. Den ærede Taler berørte Nationalbanken; det kan gjerne være, at der er særlige Bestemmelser med Hensyn til Nationalbanken, men jeg finder ingen Betænkelse ved, at Lovgivningsmagten, idet den giver en Lov, der ordner Skatteforholdene, gjør Forandringer i disse Regler. Reglementet er ingen Grundlovsbestemmelse, og med Hensyn til hvad deri findes optaget maa Lovgivningen forbeholde sig den samme Myndighed som med Hensyn til, andre Lovgivningsgjenstande. Det forekommer mig, at der ved den Maade, hvorpaa Paragraphen er affattet, er taget et skjønsonomt Hensyn til hvad der uden videre kan blive bekendt, og hvad der derimod ikke bør offentliggøres. — Det ærede Medlem for Viborg (Klein) talte, og det med megen Barme, om Domstolenes Stilling lige overfor Administrationen og navnlig for, at Sager angaaende Vedkommendes Forpligtelse til at meddele de her omhandlede Oplysninger bør kunne bringes ind under Domstolenes Afgjørelse. Jeg maa tillade mig at gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at det ikke er en for Administrationens Værdighed i og for sig passende Stilling at gjøre dens Afgjørelser til Gjenstand for Domstolenes Paakjendelse. Spørgsmaalet, om Administrationen har været competent til at gjøre det eller det, om den ved at tage den og den Beslutning har været indenfor Omraadet af sin Myndighed, bør, som det nu er Tilfældet, henhøre under Domstolenes Afgjørelse; men naar derimod den øverste Administration indenfor sit Omraade tager Beslutning og